د حسرت اوښکي

(شعري ټولګه)

شاعر
محمد طاهر وطن دوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: د حسرت اوښکې
شاعر: محمد طاهر قلمدوست
اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸
کمپوز: عبدالوهاب مومند
اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com
خپرندوی: بغلان ادبي بهیر
خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۴۰۱ل / ۲۰۲۲ع کال
کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوريدلي هيوادوالو ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اېرو لاندې غمی

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر يو يې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وينا؛ چې د فکر، خيال، تصور، آهنګ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځينې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځينې شاعران بيا په شعر کې فکر پالي، زه بيا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتيا لري چې انسان يې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولايت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وايي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بيانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرګه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام رياضت ته اړتيا لري، تر څو پالنه يې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ويل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپين ډګر ته را ودانګو، خو که مو وېره پيدا کړه، نو بيا هېڅکله شعر نه شو ليکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وايي: چې ته ما له شعر ويلو نه مه ډاروه، زه يې خامخا ليکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړونديږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشومه د خلکـو د خنــدا په تا يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمدوست صاحب یو وخت ما ته یادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولګي پورې عصري زده کړې کړي دي، خو له شاعرۍ څخه یې داسې ښکاري چې د خدای تعالی یوه ورکړې ډالۍ ده:

تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیبانه غــزل او کله عامـــــیانه کړم

ځینې وخت شاعر د ریاضت په پایله کې دومره ښکلي شعرونه وایي، لکه څنګه چې له ګل ګلاب څخه ښکلي عطرونه خېژي او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې ریاضت شېبې څخه بیا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانګړتیا خوښوي او له خپل ځان سره د دنیا په اړه غږېږي، ما مخکې هم یادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه لیکي، دی خپله وایي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شـــېبه

***

په پښـــتو او پـــه دري ژبـــه شـــعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعري کې مینه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصایح مضمامین ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وایي: چې پخوا شاعر نه وم، لیکلی مې شول خو د زړه خبره مې ویلې نه شوه، اوس یې چې ویلی شم خو لیکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ويلی شم، ليکلی نه شم
لاسونه رېـــږدي، ټينګولی نه شم

په فاني دنيا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هيڅوک دا دنيا تل ساتلې نه ده، په دې دنيا کې انسان يواځې يو کرکټر دی او ژوند کول يې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري او پر ځای يې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، يواځې هغه څه چې موږ په هغه دنيا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنيا لکه پياله د ميو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي يو چــــا سره مينا دغسې ده
***
نه کول دنيا پورې خـــواري که پوهېدلی څوک
هسې يقين نشته ده خو کاشکې چې ليدلی څوک

د همدې پورتني وروستي بيت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم وايي:

دا دنيا په احـــمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنيا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافيوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافيو ګرامري ترښت خيال نه دی ساتلی، کېدای شي يو لامل يې دا وي چې د نوموړي د دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴مخ غزل کې «تبۍ» چې ښځينه نوم دی، نو شاعر د نورو قافيو همغږۍ لپاره چې نارينه کلمې دي، دې کلمې ته هم د نارينه کلمې بڼه او تلفظ يې ورکړی دی. همدارنګه ۶۶مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو بيتونو کې د (ړلۍ او بتۍ) بڼه د نارينه کلمې (ړلی او بتی) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمی» تر سرليک لاندې وغږېدم، چې غمی تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بيا يې هم ارزښت خوندي وي او هر يو يې د پلټلو هڅه کوي، چې څنګه تر سترګو شي نو بيا يې هر يو خپل مال ګڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې ښه شاعري کوي او ښه مضامين په خپل شاعري کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام يې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځينو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامينو له اړخه د مرام هماهنګي يې يوه ده، يو درد لري او يوه خبره په بېل انداز سره کوي، درويش روښان وايي:

ښار مې هديره شـــوه، هديره تر ښاره لويه شوه
نور به په پردي جنګ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کټ مټ قلمدوست صاحب وايي:

د وطن نيـــمايي خـاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم

همدارنګه په بل ځای کې بخت الله رښتين وايي:

اټن کې ټول وو راسره او جنګ کې وتښتېدل
رښتينه! څه د ايجـــــړاګانو ملګرتيا مو وکړه
قلمدوست صاحب يې بيا په بل طرز داسې وايي:
ياران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وينمه سوړ شـوی دی بازار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ترخنګ د تعلیم ارزښت، واقعي مینه، له بازاري مینې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهیلي، د زړه نازک والی، د سوشل مېډیا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنایعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامي، له ګاونډیو هېوادونو سره سیالي، د وطن مینه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسایه خیال ساتل، د لوږو خرڅول، داسې تعبیروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع ګانې د قلمدوست صاحب په پښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغږېږم او ډېرې سپینې پاڼې پسې تورې کړم، خو د کتاب د سریزې اصول راته اجازه نه راکوي، ګنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبلانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمايي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره یاري ښه پاللې ده او د زړه خواله یې په آهنګینو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستایلو وړ ده، نورې خبرې به «تر اېرو لاندې غمی» اړوند دوی به کوي، زه باوري یم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وایم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وايي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځې

په ډېره ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۰۱/۶/۱۸
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسرت پاڼه

د قتيبه ټاټوبی د قيمتي غميو ډک کان دی، د کرکر د ګلونو بهار بې خزانه موسم او د چونغر د بلبلانو ترنم يې د اهونو سترېيا فرهنګ سره له آره نا اشنا دی، د حريت او نصيحت زمزمې يې په طبيعت کې انګازې کوي، ښايي په قره باتور کې توريالیو تاريخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به يې د محدثينو په ګلبڼ کې د رواياتو کمی راشي او نه به يې دا خاورينه کُره د ورکو اتلانو تاريخي پاڼو د زړښت حسرت وخوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا شوې چې په هره باڼده کې يې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقيق يوې لسيزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د ګلونو په بڼ کې په محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغړولې، هغه يې د مرموز ژونده رابهر کړ، يو پټ غلی احساس چې په سينه کې يې دننه بلېده، هغه لمبه د عشق په داسې رسوايي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې يې رنګينې کړې.

زه پړ ومه پخوا تر دې چې نه وم مېين شوی

کارونه د تقدير و مېينتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپين ږيري قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه شوق يې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده کړېږي، چې د احساس اوښکې يې د پاڼو پرمخ ناڅي، اوس يې له درده چم خبر شوی، د هغه درد رسوايي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونه د ډېر درده ليکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قملدوست د خپل عمر تقريباً اته لسيزې مزل پای ته رسولی، د طبيعت ناخوالو له څو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستيو شېبو کې يې د مينې سودا وکړه او د عشق د ښار سرګردان سوداګر شو، قلمدوست د نصيحت او ښېګنې سودا په خلکو وړيا پلوري.

اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نشم
ســـزا مـــې دا ده، نا ببـــره دا ســـودا مې وکـــړه

د مينې دا سوداګر د عشق له هتۍ نه صبرېدونکی برېښي، ان چې خپل ځان پورې هم حيران دی، د مينې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پايه مېين پاتې کېږي.

په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي
نو چې تراوسه زه کـــومه نو بلا مې وکړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کانې په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوښکې بې مزې ګڼي چې د بخت مزې يې په وخت نه وي ترل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته

نو وخـــت د وخته تېـــر وو په زارۍ کله کېــــده

قلمدوست د نصحيت انګازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کاڼي پوخ وزن لري، د راتلونکې پښېمان حسرت خوړونکی غواص ته د طبيعت نامنظم مخ لوڅوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه يې په ذهن کې سريښ وي.

دنيا تل برقرار نه وي کله څنګه کله څنګه

تل دا حسن ديار نه وي کله څنګه کله څنګه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترګو ليد بنسټ ګڼې، لکه د مستو څپو لاندې د سمندر قيمتي تَل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې رېښه چې دنيا ته يې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې

روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنګونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه ګډوله ده، د هر رنګ بازار دی، انسان به د هغه رنګ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او ګرېوان وي، دغه رنګونه کله د رسوايي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د محراب له انګړه معصيت خړوبوي، داسې چاپېريال کې د قلمدوست له قوله حيا د معاملاتو له بهيره بهر ګوهر ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله چې کله غلا کړي په تياره کې ورته ورشي

دوستان او اشنايان بيا په رڼا دې غولوي

د کايناتو مالک د رياضت کلا ته خپل د ښښنې ور پرانيستی دی، د معنويت مشتريانو ته د دې پټ ور رښتينی راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د هرې نياز غوښتنه روا ده، لکه په نيمو شپو کې د مالک سره د عابد نيازونه، که د رحمت وزر يې په سر لاس تېر کړ د دارينو شتمن يوازې هم دی وبوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله

خرڅېـــږي په ارزانه په دوکان د نيـــمې شپـــې

د حسرت اوښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو، په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو شعري ټولګې (حسرت اوښکې) چاپ مبارکي ورته وايوو، هيله من يوو راتلونکی نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوښکې د قلمدوست صيب د هيلو په زرغون پسرلي سره ور وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر ګلونو کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مينه

بغلان ادبي بهير

عبدالمبين صافی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

اې ربــه تل تـــر تلــه بر قـــــرار ته یې ته
د خپـــل عبـــــاد د حاله خبـــردار ته یې ته

یواځې یې دایم قایـــــم ملـک د ټـول جهان
بې نایـــب او وزیـــر او مســــتشار ته یې ته

تغیر او بــــــدلون نه لرې همېشه بر قـــراره
حی القیـوم د ټـول جهان واکــــدار ته یې ته

صبور یې، هم بصیر یې، هم سمـیع او هم بدیع
قـــادر یې تـــوانا او بـــرد بــــار ته یې ته

اګـــاه یې په ګناه د بنـــــدګانـــو په هر وخت
پټــــېږي، نه د تـا نه خـــو ســــتار ته یې ته

تور مخی قلمدوست او امېدوار دې د رحمت یم
په خپـــل کـــرم مې وبښــه غفـار تــه یې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

بېشکه د ټول انس او جان سردار دی محمد(ص)
په ټــــــولو انبــیاوو علمــــــدار دی محمد

اول دی په باطـن پیدا صورت کې اخرین دی
د حضــــرت بابا صــاحب افتــخار دی محمد

شپــه او ورځ ژړل د ګنــاهګار امــــت د پاره
امــت د پــاره تېر د مــــور او پلار دی محمد

په روی دده جهــان او کایـنات دي پیدا شوي
الله ته ډېر محبوب او هم رویــــدار دی محمد

زه یمه قلمـــــدوست او امتـــي د محــمد یم
شفــــیع د مجـــرمان زما بــــادار دی محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ربه! ما او زمـــا يار په لاره ســـم کړې
د توفيق او کاميـابي مې هر قـــدم کړې

عمر تېـــر شـــولو په لهو او لعـــب کې
ستا له وېرې دواړه سترګې مې په نم کړې

زه حيران او خوار و زار په زړه زخمي يم
په خپـــل فضـــل پرهـرونه مې ملهم کړې

ګنـــاهـــــونه زمـــا وبښـــــې اې ربـــه!
د قيـــامت د خرخشـــو نه مې بې غم کړې

په محشـــــر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سيـــــوری مې لاندې په کرم کړې

قلمـــــدوست يمــــه اې ربه ګنـــاهګار يم
په خپل فضـــــل دې مې بچ له جهـــنم کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حيران يمـــه دوســـتانو عجيــبه زمـــانه شوه
ورونـــه شــول پــردي او تر مطلبـــه يارانه شوه

دوكـه او فريبــونه په يـــو بل بانــدې خرڅېږي
په چل روان دي خلــک اشــنايي يې رندانه شوه

زه پر ومه پخـــوا تر دې چې نه وم ميــن شوى
كارونه د تقــدير و ميـــن توب مې بهـــانه شوه

ناصــح چــې نصيــحت راته كاوه په پټـــه پټـــه
قسمت وګورئ خلكــو! رسوايي مې هنــګامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شــي بازار كې
دوســـتانو چا ته وژاړو عجيـــبه مېــــړانه شوه

وينا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ كېنه قلمدوسته!
چې پت غيرت لري، د هغـــوى تريخه ژوندانه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې ژاړي لکــه وريـځ چې په پسرلی وژاړي
لکه ماشوم چې مور يې مړه وي په ځګېروی وژاړي

لکه کوچـــی چې بــاروي کډه ايلبــــند په لورې
يار يې د يار له غمـه ناســـته په کېــږدی وژاړي

د يار د غمــه زه چـــې ژاړمـــه پـــه چېــغو چېغو
لکــه بنــدي په جېـــلخانه په بې وســی وژاړي

چې کمبخــــتي ته مې نظـــر کړمه بيـــا وژاړمه
لکه حاکـم ته چې محکـــوم ډېــر په زاری وژاړي

چې تېــروي عمـر مستـــی او خنـــداګانو کې تل
داسې وخت را به شـــي چې ډېره په سختی وژاړي

نو قلمدوســته! ته چې ژاړې بيـــا قلـم خو دې هم
در ســره ژاړي بيــا به هــــم په عــاجــزی وژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژمــی را روان دی په وطـــن کې کار او بار نشـته
پېژنـــې ډالر خلــک یو بل پـــورې غمخوار نشته

نه سوځـــي په حـــال د بېوسانو د چـــا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشــــته او هم د خــــدایه ډار نشته

نه ګوري خپلوي ته چې په لاس کې ورتـه ورشي څه
ورور تــه د ورور قــدر روپيــــو په مقــدار نشته

څنــګه زمانه شــوه د حقــــدارو حــق پایمال شولو
مشــر کشــر نشـــته احتـــرام د مـــور او پلار نشته

څـــومره چـــې خبرې کـــوي خلک د یـــو بل سره
وي په چـــل روانـــه او رښـــتیا یې په ګفـــتار نشـــته

راشه قلمدوســــته! چې و خـــدای ته عریضــــه وکړو
پـــرته د هغـــه نه بـــل د هېـــڅ چا اقتــــدار نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کوځې ته چې ورتلم هغه دلدار نشـــته اوس
چې مې لیږلو یار حضور ته ها ریبار نشـــته اوس

په زړه زخمــي د غـــمازان د لاســـه یمـــه ربه
ته پرې خبر یې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنیا کې څه چلیږي ټول دوکه او چـــل دي
چې صداقت پکې خرڅیـــده ها بازار نشـته اوس

چې راسره وو په هر ځـای کې ښه ملګری همېش
چیـــرته به ولټـوم خـــدایه هغه یار نشـــته اوس

د اخلاصمـــــندو ورتـه لیـــکه و زیـــارت د پاره
زمان بدل شو څنــــګه وشــو ها مزار نشـته اوس

نو قلمـــدوسته عالمـــان خـــو دي هغه عالمـــان
چې په زړه کېني د سړي هغـــه ګفتار نشته اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوانيه! ولاړې رانه چېـــــرته به دې بيا لټوم
ورک مې کـــړې يې په کلـــــي په بېديا لټوم

هغه ياران چې صـادقان وو خدايه چېرته لاړل
ياران خو ډېر دي، مګـــــر زه ها ملګرتيا لټوم

چې راســـره وو خو په قـدر يې زه نه پوهېدم
رانه چــــې تللــي دي ادې او هـــم ابا لټوم

ادې وه څومره مهــــربانه او ابا مې غمـــخور
ورته خوښـــي او خوشحالي اوس په دعـــا لټوم

سيند د دنيـــا ده د څپـــو نه ډکې خيال وســـاته
ګوره چې ډوب نه شې چې بيا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمــــدوسته زه دې يم ملګـــری
زه همېـــشه د عزيـــزانو خوشـــحالتيا لټـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نازېدمــــــه پر تا ډېره اشـــتباه مـــې وکړه
چې نالیدلې مې ځان گڼ کـــړلو خــطا مې وکړه

زه وم ساده او د پې مخـــو په چل نه پوهېـــدم
په یـــارانه کې په هغــه گمـــان د تا مـــې وکړه

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نه شم
ســـزا مې دا ده نا ببـــره دا ســـودا مـــې وکـــړه

عهـد مې کـــړی و چــــې نوره عاشـــقي نه کـــوم
دا ســـتا گلرنگ مخ مې چې ولیـــدله بیا مې وکړه

په بـوډا تـــوب کې قلمـــدوسته عاشـــقي نه ښایي
نو چـــې تر اوســـه زه کـــومه بیـــا بـــلا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د انســـانانو پـــــه جامـــــو کې پړانګان ویـــنمه
انسان په شـــکل وي خویـــونه د حیـــوان وینمه

ګاونډ یې نه لري سوکړک ټـــول ماشومان یې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وینمه

حیـــا او شـــرم وکـــړه بار ددې وطــــن نه لاړه
ټول رواجـــونه په وطــــن کې د غربیــــان وینمه

رانجه په ســــترګو او نکـــــریزو په لاسو د کوره
وځـــي بازار ته تـــر ماښــــامه فاســـقان وینمه

اې وطنــــوالو! افغـــانان خو بې غیـــرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس یې بې پتان وینمه

ته غاړه خلاص کړه قلمـــــدوسته او لیکـــنه وکړه
هغه چـــې نه قبـــلوي بیـــا یې په ارمـــان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوركى

ته مسلمانه يې پتـــمنه او دينداره خوركى
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خوركى

سياسره ښه ده چې په كور وي ناسته
د ناريـــنه نه يې وي هـــره خـواسته

د كوره مه وځه چې نه به وي بېماره خوركى
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خوركى

كوم شى كه درته ضرورت پيښېږي
يا كومه بله مصـــــــلحت پيښېږي

كوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خوركى
راځـــه نور بـــس کړه چکــــرونه د بازاره خـــوركى

شيـــــطان دښمن زموږ د دين دى
ناست په هر ځاى كې په كمين دى

لږه خيال ساته كور كې كېنه په قراره خوركى
راځه نور بس کړه چکــــرونه د بازاره خوركى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په کور کې په پرده وي
ښه په عــزت او دبـدبـه وي

يو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکــرونه د بازاره خورکۍ

قلمدوست ستا ديني ورور دی
او ستا له غمـه تل په شور دی

نصيـحت واوره ووېـرېـږه له قهاره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم مې ژاړي لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجـــونه مې دي ډکې د غـــمونو ځينې
رقيبه ســـتا د لاسه هېـــڅ چا ته ښـــودلی نه شم

غم چې د غـم د پاســـه واچوې ځايېـــږي کله؟
زړه به مې وچـــوي نو څه وکـــړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نگار دی د بوســـې په زړه کې
يارانو گورئ! حيـــا راشي بيا غوښـــتلی نه شم

هغه جامونه چې مـــې سر کړه مخکې ښه په مزه
رېږه شوه سپينه اوس شرمېـــږمه څښـــلی نه شم

زړگی مې ډک دی د غمـــونو قلمــــدوسته ياره!
چې خپه کېـــږي پرې اشـــنا ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که مرګي پرېښودم بهـــار ته بيا غزل ليـــکمه
ټپې، چار بيته، رباعـــي ور ســـره مـل ليکمه

زه خپله زوړ يم طبيـــعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبـــور يـم چل او ول ليکمه

مخکې د شعـــر او شاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې ليکـــمه د عســـل په ځای حنظل ليکمه

مضمون يې تريخ شي رانه زه پخـپله نه پـــوهېږم
ګمان مې دا وي چې خـــواږه لکه عســـل ليکمه

يمه بېـــتابه لاس مې رېـــږدي سپين ږيرى يمه
نو ځکـــه کلـــه به د ځـــان کله د بل ليـــکمه

زه قلمدوست يم ژوند مې تېر شـــو له قلمـــه سره
څه باک يې نشته چې د غل په ځای کې مل ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لار روان ګوتـــې شمېـــرم، غرېږم ځانه سره
ناکـام د مينـــــې يم، ژړېـــږم د ارمــــانه سره

بېلتــــانه ډېر يمــه رټلـــــى هوسېـــږم زړه کې
داسې وخـــت را به شي چې ووينـم جـــانانه سره

دومره جفـــا چې پر ما کـــړى ده ګناه مې څه ده
دا زما خواسـت دى چې يې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خـــو دې مــه کېنوه يــو ګړى نادانـــه سره

زه قلمـــدوست يم ځـــورېدلى د اشـــنا د لاسه
وداع به وکـــــړمه په چېـــــغو د جــــهانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دور د ژوندون په يوه حال نه پاتې کېږي
ښايست د سپين بشر او د شين خال نه پاتې کېږي

مدام زما زارۍ او د خوبانو حسن نه وي
مغرور مه کېږه ګلې ستا جمال نه پاتې کېږي

دنيا ځای د ازمون دی صداقت وکوه ياره
اوس خلکو سره ښه کړه بيا مجال نه پاتې کېږي

هر څوک که پخپل حق باندې قانع اوسي يارانو
وهل ټکول نه وي بيا جنجال نه پاتې کېږي

ملت که په نفاق اخته شي ګوره قلمدوسته
وطن به شي بر باد بيا استقلال نه پاتې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عـادل زمـا د سترګو تـور دی
عـادل رڼا زموږ د کـور دی

ددې سـره مې غـم غلـط شي
عـادل زمـا د زړه ټکـور دی

کور او مـاحول پرې ښـه ښکارېږي
باغچه د زړه مې پـرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي
خو هغـوی نور دي عـادل نور دی

دعـا کـوم ورتـه د اخـلاصه
ان شـاءالله! رب تـه منـظور دی

که قلمـدوست ورنـه خپـه شي
بیا خامـخا ورتـه پېـغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیوه د علم په وطـــن کې فـــروزان کړې ربه
هر یو بچـــي د افغـان ښه ښه عالمـــان کړې ربه

علم به څـــه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علـــم بانــــدې مونږه عامـــلان کړې ربه

نشته ده علم چـــــې د ژبې په نفـــاق اخته یوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبـــک افغانان کړې ربه

هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته یې زمـــوږ د حـــاله زیاته پریـــشان کړې ربه

هر یو وګـــړی د وطـــن دی د افغـــان په نامه
نفاق مو لـرې او ابـــاد افغانســـتان کـــړې ربه

قلمدوســــت وایي زه دعـــا کـوم الله حضور ته
روان په سمـــه لاره ټـول مسلمـــانان کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې راته وايي، څه! دنيا نه لاس په سر شه
راحـــت ارامي نشـــته څه مجنون او قلندر شه

يوه ټـــوټه مړۍ يوه شــــړۍ در ســـره واخله
د ډېره بد بيـــني او د نفـــاق ځيــــنې بهر شه

پښتون د هـــزاره دښـــمن، تاجـــک د ازبکانو
ټول لاره د خدای پريښي دي د دوی نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښـمن ده په يو کـور کې
وځـــه د دوی نه لاړ شـــه مـــجرد لکه قمـــر شه

هغه چې ښه واعظ دی او عمـل يـې د ځان نشته
بيان يې بې تاثــــير وي صدقه ددې منــــبر شه

رښتيا چې ګـــوزاره ده داسـې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمــــدوسته هله ژر شه په سفر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

الله نه غـــواړمه توفيـــق زه د روضـــې د جانان
چې مې داخل کړې يو ځلـــې په دروازې د جانان

د ټول جهـــان چې څه خـــوبان دي د جهانه سره
ټول صــــــدقه شه د روضې د مـــــنارې د جـــانان

په خپـــل کـــرم دې ربـــه يو ځـــلي مې ورســـوه
که مې نصيـــب شي چې شم ځـار د مقبرې د جانان

خدايه ور مې وړې چې خاوره يې په مينه ښکل کړم
رانجه په ســــترګو وکړم خـــاورې د لارې د جـانان

اسمان ده جيګه ځمکه ټينګه لاس مې نه رسيـــږي
تويـــوم اوښـــکې د هجـــران په فـــوارې د جانان

مشـــرف مې کړه په خپـل کور او د حبيب روضې ته
شفاعـــت وغـــواړم په چيـــغو او نـــارې د جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
څه دې کــړی و تـاوان په اخــوت کې

دنيا ټــول روان په لــور د تـــرقي ده
موږ تر اوسه لا ويـــده يوو په غفلت کې

د جـاپان ســـره ازاد په يــو نېـــټه يوو
پرمخـــتګ کـړی هغـوی په صداقت کې

واکداران موږ پـه تيــارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، پـه چـرچو او عشرت کې

د مامور معـاش د کور خـرچه نه کېږي
ټول جوړ کـړي بلډنګونه په خيانت کې

ټول ککـــړ دي د يو مخـــه په حــرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې

ډېر غريب يــوو او بې وسه په نړۍ کې
څه عزت وي قلمـــدوســـته په ذلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نړۍ نشته افغـان نه در په در څــوک
هم بې وسه ناتوان خـــوارو ابتــر څوک

دښمنـــي ته وي ولاړ هـــر يو پـــه ټينګه
خوا خوږي ته نه وي يو هــم بـرابر څوک

هر يـــو غواړي خپـــله ګټـه، خپله خېټه
نشته هېڅ يو هم په غـــم د بـــرادر څوک

چې د خدای په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومـــي که وګـــوري لـر او بر څــوک

احتــــرام د مـــور او پـلار نه کـــوي ولې؟
خدای! مـه کړه خو هغـــسې بې پدر څوک

عالمـــان ډېـــوه د ديـن دي قلمـــدوسته!
چې عمـــل نه وي ور مه شـه په منبر څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګاه د یار په غم کـــې خـــوار زړګی مې کړېده
بېلتون کې یې بیـــا ویـنه د زړګـــــي مې څڅېده

وعــــده یې د دیــــدن راســره کـــړی و د وخته
زړګی مې خوشــحالۍ نه په بــدن کـــې نڅېده

شهیـــــد د ستا د میــــنې یم که مــــړ وای لا پخوا
شمـــــعې د اخلاصمـــندو په مــزار مـــې لګـېده

بېــګاه مې په خــوب ولیــده مانۍ د غاصبـــانو
دوی لاندې وو دپـــاسه چـت په چت پرې نړېـده

داسې یو بد حالــت وو چې مې ولیده په ستـــــرګو
په ډېــره بې وســی کـې ډېــره سخــته رپېــــده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نـو وخـــت د وختــه تېــر وو په زارۍ کلـه کېـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا وخــوړل ټـوله ظالمــان ورک یې که
دولت ده بېکاره نشـــته پرسان ورک یې که

غنم چې وړلو ژرنـدې ته د پلار یې نه و خر
د خوی یې راشه وګــوره دوران ورک یې که

پوښتــــنه د سواد نشته پیــسې پکې چلېږي
ګتــه ده پـــکې نه لــري تاوان ورک یې که

حیران دې حکــومت ته یمـه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکـــړي دا شـــان ورک یې که

زه ستړی ستـــومان شومه د بـــې عدالتـــی نه
چا ته به سړی څیرې کړي ګرېوان ورک یې که

فســـاد د اداري چې وایـــي هســـې ډنډوره ده
د یو مخـه دي خپـــله مفســـــدان ورک یې که

نو ځان ته کوم یو بل مصروفیت غواړه قلمدوسته
چې وینـــــمه دا تـه یې او ګریـــان ورک یـې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حکـــومت زمونږ که لږ څــه با خبر وای
افغانان به ولــې دومـــره در په در وای

یو لږ څه غونـــدې روزګار که چلېـــدلی
هــره ورځ ولې سلـــهاو په ســـــفر وای

دا ســـــفر ډېـــره اوږده د ســـر پـــه بیه
مجبوري ده کــه نه کلـه تېـــر د سر وای

خپـــل مرګ په سترګو ویني خو ور درومي
ددې تګ نه خو چې کاشکې کوړ او کړ وای

څه بحـــرو ډوب کـــړل، څه وخـــوړل لېوانو
کاشکې نه تـلل او خپل مرګ ته یې نظر وای

ډیپلـــومونه په جېـــبونو کې وراســـته شول
قلمـــدوسته دې نه ښـــه وو چې لـــنډر وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمـونه هوســايي نه ځـــان بهر کړي څوک

ها وختونه نشـــــته چې تا ښـه کـــړه بل به هـــم کاوه
ولې به لاهو ځـان په درياب کې بې ګودر کړي څوک

لـږ څــــه حوصـــــله وکـــړه الله نه ووېـــــــږه تـل
نه دی مناسب چـې په خوارانو ځان ببر کـــــړي څوک

زړه د مسلمان د خـداى عـــرش ده چـې خپه نه کړې
ولې په ناچيـــزه دنيـا دوســـــت به مـــرور کړي څوک

هغه ده دنيـــا د ســــــــتا چــې وخته‌ــې او واغـوندې
پرته ددې وي به لېــــونی چې ســـر په سر کړي څوک

ګرځـــو په مســـتی کـــې قلمـــدوستـه لا خبـــر نه یوو
ژوند کې به نه خاندي کـه نظر په خپل دفتر کړي څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته!

ته یې ددې وطـن د خلـــکو ترجمــــان شاعره
که پوهېدلی یې د ستا ډېټې ده ګران شـــاعره

ستا وظیـــفه ده چې حـــالاتو نه په هـــره ګړۍ
ولیـــــکې لوړه تنـــده حال د یتـــیمان شاعره

هغه مېـــړونه چې اســـلام او د وطـن په خاطر
بچیان یې پرېښودل ځانـونه کړل قـــربان شاعره

دا نتیـــــجه د شـــهامت ده، د هغـــو ځــوانـانـو
چې په ارامـــه کور کې ولیـــکي رومان شـــاعره

چېرته په خیال کې دې هم ګرځي دا بېوسه خلک
یا چې دې کړي وي په حال د دوی ګـریان شاعره

که ته شـاعر یې په رښتـــیا لیکه حـــالات د وطن
که نه پـــټ وساته په زړه کې دې پنـــهان شاعـره

زه قلمدوســـــت یمه تر اوســـه خو شاعر هم نه یم
لـږ لـږ کــــومه شــــاګردي د ادبیــــان شــــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیـا تـل په قــرار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه
تل دا حســـن د یار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه

بلبلان میيـــــن په ګل دي او په ګلـو یې چغار وي
تل پر ګلو بهـار نه وي کلـــه څنــګه کلـــه څنــګه

ګل چې نه وي په ګلــشن کې بلبلان به کډه وکړي
تل د ګلـــو بـازار نه وي کلـــه څنــګه کلـه څنــګه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حیران شې
همیـــشه اقتــدار نه وي کلـــه څنــګه کله څنــــګه

دنیاګۍ ده تیرېدونکې غم خـــوښي یې مدام نه وي
تــل دا لیـل او نهـار نه وي کلـه څنــګه کلـه څنـګه

مـا ویــلې قلمدوســـــته تا خـــو نه منــل خبـــره
ابــدي دا بنــډار نــه وي کله څنـــګه کله څنــــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د مـعارف
باغبان دی د ګلــونو په بوستان د معارف

د ګل په ژبـه کله پوهېدلی شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف

په خلاصــه تنده وروزي بچیان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف

معلم په برکــت ده فیلســوف او حکیـــمان
په وخت د بیماري چې شي درمان د معارف

اساس د ابادي د هــر وطن وي معـارف کې
روزلــي دي معلـم ټـول ماهـران د معـارف

معلم زما د ستـــرګو تور دی یاره قلمـدوسته
معلم دی په بـــدن روح او روان د مــعارف

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کول دنیا پورې خـواري که پوهېـــدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

هر یوه ښــخ کړي په لـــس هاو عـــزیزانو خپـــل
کاشکې د هغو نه یو کس بېرته وای راغلی څـــوک

وشو ځلوېښت کاله چې اخته د جنګ بلا کې یـــوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخیستلی څـــوک

سخته ده عـــذاب د اخرت اوس معـــلومېـــږي نه
ټوکه ورته ښـکاري د چا حق به نه خوړلی څـــوک

راشـــئ وجـدانونه قاضـیان کړو په رښتـــیا سـره
څومـــره بـرابـره په احـــکامو چلېـــدلی څـــوک

ګوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلــت ولې؟
وبـه ژاړي هلتـــه چې وي دلته خندېدلـی څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو وګـــورئ دا څـــرنګه ژونـــدون دى زموږ
ورور د ورور او پلار د زويه چـې بېلتون دى زموږ

د اســلام لاره مـو پـــرې ايښې، يـــوو په بله روان
وجه يې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دى زموږ

پخوا کافر وو پـــه هر ځـــاى کې د اســلام غلامان
شـــولو بې پتـه چې د دين نه اوښتـــون دى زموږ

ټوله شپه ناســـت يوو تلـــوېزيون ته سريالونه ګورو
لمانځه ته نه کېـــږو وزګار دغه مضـــمون دى زموږ

د لمانځه فــرض او واجبـــاتو بانـــدې نه يوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خـــان نه پېژندون دى زموږ

نو قلمدوســـــته چې د خـــداى په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېـــده لکه قـــارون دى زمـــوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مــور بچـــی یم وفـــادار یـــمه هر کله
د ژبـــې د نفـــاقه زه بېـــزار یـــمه هـــر کـــله

څه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هـــر یـــو زمـــا ورور دی په اقـــرار یمه هـــر کله

اوربـــوز مې د انګـــرېز وختـــه په خاورو سولولی
اوس هـــم همـــاغه یـمه او بیـــدار یمـــه هر کله

شیدې د غیرتي مـــور مې رودلـي په زانـــګو کې
حامـي یـــم ددې خاوره پیـــره دار یمه هـــر کله

غلیم ددې وطـن د تسخیر خوب ویني په خیال کې
ارمان به ګـــور ته یوســـي زه هوښیار یمه هر کله

دوست وایي قلمدوسته خـو ګاونډ زموږ دښمن دی
ددې دښمـن لستـــونو کـــې زه مار یمه هر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه چې دې زور شـــي په اشــعار يې لګوه
خاطر دې اســوده کـړه په دلــدار يې لګـوه

دستور ده، خلک غم شريک کوي سره د دوست
د زړه نه يـــې وباســه په غمخــوار يې لګــوه

ببره د شيطان کــار ده چې رسېــږي نه مزل ته
هر کار چې دې پــه مــخ وي په قـرار يې لګوه

که کـــومه صــدقه خيـرات دې ووځي د لاسه
د هر چـا انـــدازه وي په حقـــدار يې لګــوه

نيکي به دې په کار شي، د بيـوزلو سره ښه کړه
بـدي نه لاس پــه ســر شــه په کنــار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شـي د لاسـه په بـار بـار يې لګـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وبه ربېې اخر هغــه څــــه چې دې کرلـــی وي
هضم به يې وکړې هغه څـه چې دې خوړلـی وي

بې بدله هېڅ شــــی پاتې کېـــــږي نه خبـر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړی وي

نه دی مناســـب په مصيبت د چا خوښـــــــی کول
وبه ژاړي ګـــوره چې په چـــا به خنــــدېدلی وي

حق چې د چا وخـــوري د مقـــام او د پيسو په زور
داسې وخت به راشي چې ګرېوان به يې څيرلی وي

دلتـــــه افغـــانان دي تعـــرض په هېـــڅ چا مـه کوه
وخـــت چې برابر شــــي نو ظـالم يې ښـــه رټلی وي

ځه په لاره سمه قلمـــــــــــــدوسته کږه مـــه درومه
ژر مـــــــزل رســـي چې په ســـمه لاره تللـــی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ډېر مې ده کـړې بیا ګناه نه کوم
نوره د ځان سـره جــــفا نه کوم

نمایشي ډېر عبـــادت مــې وکړه
بیا عبادت به پــه ریــا نه کـــوم

ډېره مې وکړه دوکـه خلـــکو سره
دوکه او چل بیا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسـه خپه کړی نه ده
په خواهشــاتــو د هـوا نه کـــوم

ومه بد مسته په ځان نـه پوهېـدم
نوره ظلمــونه به په چـــا نه کــوم

زه قلمدوست ډېر ګناهګار یم ربه!
بښنه غـــوارم خـدایه بیـــا نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خــراب زړه له ما نه وړی پرون چــا دی
جوړ د سترګو نه مې کړی جیحون چا دی

ښه بې غمه اســـــوده وم په دنـــــیا کې
نه پوهېـــــږم یمه کـــــړی محزون چا دی

بې پـــروا په ژونـــــدانه لکـــه پاچا وم
نو چې کړی یمـــه خوار او زبـون چا دی

د دنیـــا د کـــار او بـــاره یــم وتــلی
د ښامار غوندې یم کړی افســـــون چا دی

اشــــنا هېڅـــکله لـه مـا نـــه بېلـــېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړی بېـلتون چا دی

په پښتـــــو او په دري ژبـــــــه شعـــرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی مــتون چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیــــه خپــــه کېــــږه مه لیــلی دغسې ده
د ډېــــره نـازه ګـــرځي په هوا دغســـــې ده

پاچا ده د خوبـــانو بې پروا ګـرځي وطن کې
هغـــه فقیـــره نـــه ده، اغنـــیا دغســـې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې
قاتــل دې وي د سـر ګـــوره اعدا دغســـې ده

دنیـا لکـه پیـاله د میـــو ګـرځي لاس په لاس
مـــدام نه وي یو چـــا ســـره میـــنا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بیـا به خپه وي
دښمن دې شي په هېڅ باندې اشـــنا دغسې ده

خوښـی د دنیا کم او غم یې ډېر دی قلمدوسته
ډېــر یې ارمـــاني کړی ده دنیا دغســـې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

ته لکه ستوری د ادب یې په اســـمان معـلمه
په تا ده لوړ ددې وطـــن نوم او نشـــان معلمه

ته یې فني د فابریکــــــې د انســـان جوړولو
دي افلاطون او ســــقراط دې شاګردان معلمه

په عربي او انګـــریزي هر هر څوک نه پوهېږي
د حوصــــلې نه ډکـــه ته یې ترجـــمان معلمه

دومره زیـــارونه چـې وباســـې د وطــــن دپاره
وطن اباد شـــي که هر یو وي ســتا په شان معلمه

دا تنخواګی وخوره، مه مره چې حکومت درکوي
سل افـرین دې چې په هغـه کـــړې ګذران معلمه

دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاګرد دی د ستا
زه همېـــشه یـم دعـــا ګـوی د اســتادان معمــــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوازه ده د حســــــن د ليـــلى کلـي په کلـي
په مينه د هغه شـــومه رســـوا کلـي په کلـــي

زارۍ ورته کوم ماشــــوم زړګی مې نه صبرېږي
نـــو ګـــرځم بې مضـــمونه په غوغا کلي په کلي

بېلتون راسره مل شو خوب ارام يې رانه واخيست
ديدن پـــسې بـه لېـــږم هر ســبا کلـي په کلـي

خواري مې وکــــړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کــــوومه شکايـــت دې د جــــفا کلـي په کلـي

ملنګ دې رانه جوړ کړ د خيـــرات په نامه ګرځم
مطلـــب مې دی ديدن هره بېـــګاه کلي په کلي

شعــــرونه د ډېر درده ليکل کېـــږي قلمدوسته
ټـول خلـــک شو خبر ســـتا په ژړا کلـي په کلـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مور بچی یــم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کــې طرفدار نه یم د چا

د خلکو ایینه یم په خپل رنګ ور څرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا

د هر چا ســـره میـــنه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا

نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خنډ شـــوی د خوښیو د روزګار نه یم د چا

غاټول غوندې په زړه زخمي ولاړ په خپله ونه
یواځــــې یمــه پاتې انتـــظار نه یم د چا

بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې ســبب شـــوی د ازار نه یم د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ځلې را شه چې دې بیا ښه په سینګار ووینم
ګناه نه کېږي خـو چې بیا دې په تکرار ووینم

په ژوندانه اعتــــبار نشته لکه باد تېــــرېږي
څنګ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قـرار ووینم

خالونه څومره خوند کوي د اننګـــــو په څوکو
دا شنه خالونه دې یو ځل چې په رخسار ووینم

زړګی مې ډېر دی کـړېدلی د ببلتـــون د لاسه
د کوره ووځـــه ښایســـت دې په ګلــزار ووینم

پسرلی راغــــی په چـــکر شه د هـــمزولو سره
ته ملــکه یې د خــــوبانو په قـــطار ووینـــم

قلمـــدوست وایي درته کېنم انتـــظار په لاره
چې ته روانه شـــې په لار زه دې رفـــتار ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اشنا ته مې ســــــوغات د نـوي کـال راوړی دی
په طمــــعه د ديـــــدن او د وصـــال راوړی دی

رسوا شـــــومه په مينه د جـانـان په لـر او بر کې
غماز د لاســـه ډېر مې په جنـــــجال راوړی دی

خير ده که څه کمی پکې وي ګـــوره بې وسي ده
خالي يوه نتـــکی سره ســــور شـــال راوړی دی

چې سترګې دې وي تورې او لاسونه دې ښه سره وي
نکــريـــزې او رانجـــه مې په دســـمال راوړی دی

همـــزولو ته چې کـــم نه شې جـانـانـه دې لپاره
کلچې او پـــــتاسې مې په ډېـــر خيال راوړی دی

ژمی در باندې تير شو قلمـــــــدوسته خوشحالېږه
زما نه هـــــــم موســـم د اعتـــدال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېلتون کــې دې کومه د هجران سره خبــرې
تمامه شـــپه د ستورو د اســـمان سره خبرې

د زړه دوا هېڅـــکله طبيـــبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شـــپه کوي باران ســـره خبرې

په هېڅ چا ظلـــم مه کـــوه د خـــدايه ووېرېږه
اهونه د مظلـــوم کـــوي تـــوپان سره خبـــرې

کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
يواځـې شــه لږ وکړه د وجـــدان ســـره خبرې

دنيـــا ځای د عمــل دی فضـول ګرځې قلمدوسته
يو وخت به وکــړې ګـــوره د ارمان ســـره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دا ناز او پـــه ادا چې يار قدم ږدي
زما زړه پـــورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شـــوی يم د يار په بېلتـــانه کې
کوم بېمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د يـــار د حـــــده واوښت
پرهرونه په زړګـي مې په ســــــتم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هـــر رنګ وي
هره ورځ په بله شان او بل رقــــــم ږدي

رسـوايي زما نه ټـــول عالــم خبــر شو
خوږ اشنا چې راته غم د پاســه غم ږدي

د جـانان شکايت مه کړه قلمــــــدوسته
که نه ګوره چې په لاره درته بــــم ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ! خلـــک اولادونه په ډالــــــر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشته په کالر خــــــرڅوي

چې پوزېشـــــن يې برابر وي او مـــــــوټر ولري
نور پســـــې نه ګرځي ســــهار يا مازيګر خرڅوي

ډېـــرې انجـــونې تجـــارانو و بهـــر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي

چې غـــاښ يې نه وي او په خپـــله په لکړه ګرځي
څه غم يې نشـــته چې ميلاو شـي ورته زر خرڅوي

زموږ وطـن کې جنـــکۍ لکه څـاروي خرڅيـــږي
چې وي بوډا او ده تـــه وي لکـــه پدر خرڅـــيږي

نو قلمـــدوسته څه غــــرض دې ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې وغولېـــږې خپل اشنا دې غـــولوي
په هره معـــامله، هـــره ســـودا دې غـــولوي

د ستا به زړه صـفا وي اعتـــبار ور باندې وکـــړې
روان وي په دروغـــو، په رښـــتيا دې غـــولوي

غله چې کوم شی غلا کړي په تياره کې ورته ورشي
دوستان او اشـــنايان بيـا پـــه رڼـا دې غـــولوي

دولت په دفتـــرونو کې هم چـــل او غـــولول دي
چې ورنه کـــړې پيـــسې په نن ســـبا دې غولوي

بازار ته سـر دننه کـــړه بيا پـــته در لګـــېږي
په هـر څه قســـم وکـــړې په والله دې غـــولوي

غليـــم باندې هېڅ کله باور مه کړه قلمـــدوسته
په زړه درته غاښ چيـــچي په خندا دې غـــولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ښه راغلـــــې، ولې تنــــها راغلی یې
وطن و پرهـــــرو تــه بې دوا راغـــــلی یې

وطن د انتظار سترګې دا ستا په لور کږې وې
امنیت دې څنګه هېر کړه خالي بیا راغلی یې

جګړه ده د وطن په هر یو ګوډ کــې ډارېدلې
چې سپوره په هـــلال او په هـــوا راغلی یې

راغلی! چې یتیـــمانو ته غم راولې اخـــــتره
تپوس به تــا نه وکـــــړي د ابـا راغلـــی یې

څواب به وایـــې څه د بـــې چـــاره و یتیمانو
کورونه ورته جـــوړ کـــړې کربلا راغلـــی یې

زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جګړه پیل شوه
تر اوســـه ده روانـــه، شـــوم بـــوډا راغلی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما پرېـږدئ! له قلـــم سره تنها يـــوه شېبه
چې وليـــــکم غمـــونه د دنـــــيا يوه شېبه

دنيا کې خوښـي نشته ټول غمـونه را ورېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خندا يوه شېبه

ادم په يو خطا باندې ســــــل کاله ژړا وکړه
تا ونه کـــړه په زر گـــــــناه ژړا يـــوه شېبه

غيبت زمـــورږ د لوبې د مجلس ښــه وسيله ده
تېرېږي نه پـــه مـــــونږه بې گـــــناه يوه شېبه

الله په امـــــــر و نهې باندې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محـــشر ولرې گوره قلمـــــــدوسته
بيا هېڅ کلـه نه گرځـــــې بې پروا يوه شـــېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چټې
بې ياره بې دلداره په هجـــــران خوشې چټې

ځواني ډېر قيـــمتي ده په پيـــسو نه ميلاوېږي
بيا نه مومـــې کـه وګورې جـهان خوشې چټې

چې ږيره دې شوه سپـينه لا تر اوسه خبر نه يې
لګيا لکه ماشوم يې په ډېـــران خـــوشې چټې

دا سترګې دې د نورو و عيبو ته ذره بيــــــن دي
د غره غوندې نه ويني د خپل ځان خوشې چټې

پيـــسو لپاره ځـــومره سفـــرونه کـــړې بهر ته
جومـــات د لمانـــځه يې ناتوان خوشـــې چټې

ګاونډ دې سوکړک نشـته او بچيان يې دې نهاره
ته موړ يې ځان ته وايې مسلـمان خوشې چټې

وايم مبـــارکي درته حاجـــي صاحـــبه څنګه
تا کـــړی و الله سره پيـــمان خوشې چـــټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کـــړی و قســـم چې د خـــدمت او صداقت
يو کار دې هم ونه کــړه په ايمان خــوشې چټې

نه خط او نه سودا او نه امـــلا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځی ته شاګردان خـــــوشې چټې

ته وايه په ايمـــان چې دا هـــوښيار دی که پاګل
چې خپل لور خـــرڅوي لکه حيوان خوشې چټې

هر يو زورور پخـــپله حاکـــم دی په هـــــر ځای
ناست دی په څوکۍ باندې قومندان خوشــې چټې

رښتيا ويل زور غواړي اې بې وسه قلـــــــمدوسته
کوم وخت به دې شي څيـرې ګريوان خوشې چټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو زه وم، يو قــلم و، تر ســـــبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتيا نه وو، غوغا چې ژړېدو

ملگری مې قلــم ده په خپــگان راسره ژاړي
اشـــنا و پر ما کړی ډېــــــر جفــا چې ژړېدو

گيله د دښـــــمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړی
ډېر سخته ځــــورولــی وم اشـنا چې ژړېدو

رقيب له لاسه لاړم صـــــحراني او لېونی شوم
بې واکه بې اختياره په بېــــــديا چې ژړېدو

بندي ومه بېگاه د بېلـــتانه په جېـــلخانه کې
راغلـــي وو مرغـــانو د هــــوا چـــې ژړېدو

دوستان سړي نه تښتي بېوسـی کې قلمدوسته
ملگـــری مې قلـــم ده په رښتـــيا چې ژړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نظر مه شې اشـــــنا ډېره ښايســــته يې ګلې
لکه پنبه داســــې نرمــــکه او پســــته يې ګلې

زه لکه ونه د چـــــــنار دې په خدمـــــت ولاړ يم
ته لکـــــه ګل يې د ګلـــــونو ګلــــــدسته يې ګلې

ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غوندې کېداى شي کله
ته د خـــوبـانـو يــې پـاچـا او سـر دســـته يې ګلې

هر يو انسان په زلميــــــتوب کې ډېـره ښه ليده شي
ځکه ډېر ښـــــکلى يې چـــې نوى نو رسته يې ګلې

په دې ډاډه يـــم چې رقيـــــب دې غولولى نه شي
ځکه هوښـــــياره ښه چالاکـــه دانــــــسته يې ګلې

که زه دې هېــــر کړم تا خو کله هېـــــرولى نه شم
د قلمـــــــدوست د زړه په کور کې پيوسته يې ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه مه نازېږه په دوران بانـــــدې هېڅکله
رودلی ده او مه شیدې انـسان باندې هېڅکله

دوستانو سره ښه ســـــلوک د هـر چا وجیبه ده
خان مه خواروه خپـله په یاران باندې هېڅکله

د لوږې نه چـې مړ شي سړی دا به افتخار وي
مه کېـنه د موزي په دسترخوان باندې هېڅکله

دولت او قدرت لونګ ده د حمام مه دوکه کېږه
سترګې برک مه کړه په خــواران باندې هېڅکله

د ځان په ځېـر د بل هم د عـــزت احترام ساته
تعرض مه کړه عـــفت د مسلمان باندې هېڅکله

د دین په هدایـــاتو عمل وکړه قلمـــــــدوسته
لوبې ملنډې مه کوه ایمــــان باندې هېـــڅکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ويښته غونډې پيرۍ کې زړه نرۍ شي د سړي
دا خپــــل بدن يې هم ورته پردۍ شي د سړي

هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر کې
پيري کې ګـــوزاره په بې وســـۍ شي د سړي

ځواني کې د بشــر رنګ لکـــه ګل وي د ګلاب
پيري کې بيا يې رنـــګ لکه تبـی شي د سړي

ځواني کې اداره يـــې د زر ها وي ور په غاړه
پيري کې احتــياج ورته لرګــی شـي د سړي

بېمار او ناتــوانه درد و غم ســـره يې سر شي
شپې يې تر ســـهاره په څګـېروی شي د سړي

ژوندون بې اعتبار ده قلمــدوسته خطا نه شي
چا نه ده وړی پـــاتې به هــر شی، شي د سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارې وکړه زړګـــيه د کـاروان د نيمې شپې
رسېږي لوړ مقام ته مخلـــصان د نيمې شپې

د نيمه ورځ سفر کې رنځـــوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغــــو ته درمـــان د نيمې شپې

وربېږي رحمـــــتونه د الله پـه نيمه شـــپه کې
ومينځه ګنـــاهونه په بـاران د نيــــمې شپې

د رب حضــــور ته وژاړه د خپـــله خــطاګانو
جوړېږي يوه څاڅـکې نه تـــوپان د نيمې شپې

کنډولـــی د اخـلاص په غـاړه واچـــوه روان شه
رسېږي پـاچـاهـي ته ګـــدايان د نيمې شپـــې

کوم شی که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېـــږي په ارزانه په دوکـان د نيـــمې شـــپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که عزت غواړې اســـلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خـــدای همـــېشه مرحمت دی

دا ده خپله مرحـــمت چې مسلـــمان یوو
که نه ډېر د خدای مخلوق په طبیـــعت دی

د الله نه چـــې وېرېږي، وي سر لـــوړی
چې پـه لاره نه وي ســـم نو په ذلـــت دی

خواري ځان ته کړي بیا خلکو ته محبوب وي
نور څـــه نشـــته، نتـــیجه د عبـــادت دی

د الله رضـــا وګټـــه چـــې کامـــیاب شـــې
چې عابـــد نه وي څـوک وایي حـــماقت دی

قلمــــدوسته چې په درد نه خوري کـوم ده
بل څه نشـته پس له مـــرګه ندامـــــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څه د ځــان سره ســـوچ وكــړه په ايمان شاعره
دا وخت خـو نه دى د ســتاينې د جـــانان شاعره

وطن ويجاړ او كنډواله شوه چورت دې نه دى خراب
دا هره ورځ چې مــري لړګى دى كه انســان شاعره

زموږ د بده بخـــته ګـــوره په دې خـــوار وطن كې
كار و بار نشـــته لــوى واړه دي پرېـــشان شــاعره

ډوب شول زرهــاو په بحــرونو كې ډوډۍ په خـــاطر
ډېر يې ځنګلـونو كې خوراک شو د لېــــوان شاعـره

جانان دې سر وخوري لږ دې خوا شه چې ودې ښـييم
ببــر ســـرونه لوځـــې پښـــې د يتـــيمان شـاعره

دا دومــره بد حالــت په تا بانـــدې اثـر نه كـــوي
چې قلـــم واخلـــې يو په يو وكـــړې بيـــان شاعره

قلمدوســـــت وايي درته ګـــوره د وطـن په خـــاطر
وليـــكه ټولې دا ناخـــوالې په عـــيان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که لږ څه غوندې واده مخـــتصر شي، نه کیږي؟
چې ګټه دې د ځان او بـــرادر شي، نه کیږي؟

خیر ده چې لور والا یې اســمان نه لږ راکوز شه
احسان سره غیرت شمله دې بــــر شي، نه کیږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګـــي ته مو لاهو کړل
که سم شـې ته دا نــورې زړور شـــي، نه کـیږي

خپښې خو داسې نه وي د سړي څرمن ایستل دي
د خپل خپښ دې حـالاتو ته نظــر شي، نه کیږي

د ډېره ډوله ډیپه چې شې تېر تاوان دې څه وي؟
واده چې دې په شــــرع برابر شـــي، نه کـــیږي

د دوست د خپګان هم لږه خیال ساته قلمـدوسته
واده باندې چې خوښ دې پیغمبر شي، نه کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د پوهې په وطن کې فـــروزان غواړمه
واړه بچي د وطن ښــه ښــه عالمـان غواړمه

ډېوه د دين دي، عالمـــان زمونږ د سر تاجونه
په خپله علـــم بانــدې واړه عامــلان غواړمه

دی اسلامي جمهـــوريت افغانســــتان په نامه
قوانيـــن واړه بــرابـره په قـــرآن غـــواړمه

په دې وطن کې چې اوسېږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هــزاره، پښتون افغانان غواړمه

وطن تباه شــولو د ژبـــې د تعـــصب د لاسه
بې له تعصــبه او نفــاق افغانســـتان غواړمه

افغانان ټول سره دي ورونړه قلمـــدوســـته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نـشان غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره لږ تم شـه چې زه ځم در سره
د پېغور پیـــتې ګـرځـوم در سره

پردېسـی راغـله د غـــماز د لاسه
د رقیـب ویـــنه تـویـوم در ســـره

که سختی راشي لکه غرونه په موږ
لکه شـــیریني تېـــروم در ســـره

زه دې لیـلي زما مجـــنون شه ګله
ابلبـــند په لـورې باروم در ســـره

د غرو لمـــنو کې خــاټول ګلــونه
په خپل لمـــن کې ټـــولوم در سره

د قلمدوست غریب کېږدی هم نشته
بیـا بــه جونګـــړه جــوړوم در سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ساده وم چې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکندړو مې ګومانونه د ګلزار کړي و

ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقیب باندې ګومان مې د ربیار کړی و

یار مروره زه بې وسه ناتوانه شومه
دا یې ثمر چې مې کلونه انتظار کړی و

د وفا خلک ولې پاتې په جهان کې نه دي
ښه تعبیرونه د وفا مې په دلدار کړي و

اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کړې یې ده
د بې وسۍ نه خو مې هر کله اقرار کړی و

د قلمدوست خوشې خواري ده چې په ځان قبلوي
که نه ها کوم ده چې یې ګټه په دا لار کړې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لګېــدلی دی پر مــا نــظر د چا دی
زړه یـــې وړی دی زما بـــشر د چا دی

تورې سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونـــدې نـری کـــمر د چا دی

شاعران چې په اشـــــعارو یې صفت کا
جانان هسې بخـــتور په ســـر د چا دی

هره ورځ زما اخـــتر بـــرات مې شپه ده
لکه زما د خوشـــحالۍ اخـــتر د چا دی

خپل جانان ته یم روان په ډېـــره میـــنه
ما په شـــانې وایـه بل ســفر د چـــا دی

پـــه پښـــتو او پـه دري ژبـــه شعـــرونه
قلمدوست غونـدې شیر او شکر د چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ څومره ښه نوم او نشـــــان دی د بغلان
وګړي غیـــــرتي او قهـــــرمان دی د بغـــلان

د حق وینا ده ګرانه هـر ســـــــړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالــــمان دی د بغلان

ځوانان یې هر یوه ملي سمـــبول دی د غیـــرت
ازبک دی، که پښـتون، که تاجکان دی د بغلان

دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان

په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان

که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کیږي
کنـــدو د نیـــمايي افغانســـــتان دی د بغـــلان

که هر څومره ولیکې قلمـــدوسته نه ختـــمیږي
بیــــرون دي صفــــتونه د بیـــان دی د بغـــلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تباه شولو خوبـونه د غفلــت به وي تر کومه
تر کلـــه نه پوهـــېږو جهالت به وي تر کومه

دښــمن مو جنـــګوي يوه تــر بله ســـره ولې؟
تميز عقل مو نشــته حمـــاقت به وي تر کومه

پوهه او قلـــم لاړل لــه ټوپـــکه قـــرباني شول
پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جـــوالونه مـــو ډک کـړي له حرامو
قطار عمــــارتونه د رشـــــوت به وي تر کـــومه

دنياوالو سپـــــوږمۍ تــه لــه کـــماله رسېدلی
افغان ولس غريب به په ذلــــت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته
عمـــل دې مخـالف د شريعـــت به وي تر کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان مې دا ده چې وطـــــن ګلـو ګلزار وشي بيا
چې د مشهد نه تر دهلـــي مـو اقتـــدار وشي بيا

افغانان يـــو موټـــي شي هر کله غلـــيم په مخکې
واړه افغـــان بچـي د يو مـــور او پلار وشـــي بيا

وطن به وکړي پرمخـــتګ که افغـــان يـــو شي سره
که له وطن نه لنـــډ لاســـونه د اغـــيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه
په افغـــانانو هلـــته ښـــکلې شـان روزګار وشـــي بيا

دا پاکستان لکـــه لســـتوڼی مار جـــوړ شوی موږ ته
کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښـــامار وشي بيا

نو ســـتا دا هيـــله قلمـــدوسته کلـه ســـر ته رسي
چې احمد شاه بابا ژونـــدی شي او ســـرکار وشي بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په بوډاتوب کې زړه، ویښته داسې نرې غونډې شي
وشي بې وسه ناتوانه اوړ بچې غونډې شي

وي پیوسته ښکلي غاښونه ملغلرو په شان
پیري کې توی شي بیا خوله لکه خولې غونډې شي

روان په لار کږه وږه وي په لکړه باندې
دا خپل عزیز بدن یې هم ورته پردی غونډې شي

یواځې پاتې شي لګیا وي خپله ځانه سره
د حال احوال یې پته نه وي ګاونډی غونډې شي

نه څه خوړلی، نه لیدی شي، نه د کار وي توان
د حسرت اوښکې یې جاري لکه ږلی غونډې شي

ژوند قیمتي دی قلمدوست غونډې د هیڅا مه شه
چې کور کهول یې ورته سور لکه بټی غونډې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټګر ماما

دا خپـــــل عـــمل ته ولـې نـه کـړې لـږ نـــظر ماما
ځان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـه وايـــمه خټـــــګر ماما

نيمايي کلی اجاره کړې، يواځې يې څـــه به چاره کړې
يو ځــای دې ايـــښی دی پـــټې بل کـــې څادر ماما

ځان مـه تېـــر باســـه تـا تـه وايـــمه خټـــګر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شې چا سره رښتيا وي

پـــه ژونـــد کـې نـه يـې چلـــــــېدلی بـرابـر مـامـا
ځان مـــه تېـــر بـاســـه تـا تـه وايـــمه خټـــګر مـامـا

کار دې همـــېشه غولـول دي او د هر چـا دوکه کول دي
چې پيـــسې واخلـــــې وي د زهـــــرونه بـدتـر مـامـا

ځـان مـه تېـــر بـاسه تـا تـــه وايـــمه خـــــټګر مـامـا
خلک وي درته انتظاره، ناســـت به وي سترګې در په لاره

ټليـــفون ګل کـــــړې نـه وېـــرېـــږې لـه محـــــشر ماما
ځان مـــه تېـــر باســـه تـا تـــه وايـــمه خټـــګر مـامـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بې قوله یې بې عـــهده، زه دې خـــپه کړمه بې حده
ته کراچــۍ شــــې پیــــسې وګـــــرځې مــــــوټر ماما

ځان مــــه تــــېر باســـه تـا تـه وایـــمه ختـــــګر مـامـا
زه قلمـــــدوست یم نرۍ خـــیال تــوان مــې نشته د جنجال

ښـېرې کـــومه درتــــه هــــــر شــــام او سحـــــر مـامـا
ځان مــه تېــــر بـاســــــه تـا تــه وایـــمه ختـــګر ماما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دوکه او دروغــو د اشـــنا وغولـېدم
ګومان مې په هغـه و لکه تا وغـــولېـدم

ساده وم په چلونو د پې مخــو بلد نه وم
خالي يوه مسکا او په خـــندا وغولېدم

د سپينې جامـې لاندې بلاګانې دي پراتې
د ظاهـــري شېـخانو په ويـــنا وغولېـدم

ځل نه راځي د سره د هر چا سره صادق يم
په لفظ او قســـمونه د هـر چـا وغـولېدم

باور مه کړه دنيا باندې هېڅ کله بـــرادره!
ښه پوه ومه اخـــر کې په ســـودا وغولېدم

ددې زمانې خلکـــو سره سخته ګوزاره ده
سل ځلې غولېـــدلی ومه بيا وغـــولېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې درته وخته دی بایللـــی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلـی که راځې

شیرینې پس له دې بې ترسه چـم ته زما راشه
غماز مې له وطنـــه دی شـــړلـــی که راځې

په مینه چې رسوا شي سړی دا به یې کمال وي
د کلـــي پېـــغورونه مـې منلی کـه راځـــې

ستي د بېلـــتانه یمـــه اورونو کې دلـــداره
لاسونه په ټټـــــر مې دی نیـــولی کـه راځـې

مینه ښایست نه غـواړي څه جادو دې پر ما کړی
پر تـا مې میـــنه ډېـــره ده راغلـــی کـه راځـې

محبوب د شـــاعرانو چـــې ازاد وایـي شعـــرونه
شاعر قلمـــدوست هـم مـې رابللـــی که راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که وجود دې ناتــوان شي بـــيا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بيا به څه کړې

په جېـــبو کې دې وز لوبـــې کـــړي موږکو
هر ساعـت دې په ارمان شي بـــيا به څه کړې

بې پوښتـــنه په يو کـــونج کې بـــه وي پـروت
چې دې انړندې بخيـلان شي بـــيا به څه کړې

په لکو چـــې دې خــــرچه ور بانـــدې کړی
چې د ښځـــې غـــلامان شي بـــيا به څه کړې

نه د کوره شـــــې وتـــی، نه گـــرځېدی شې
چې دې ورک نوم او نـشان شي بيا به څه کړې

د الله رضـــا وگټـــه قلمــــــــــــدوسته
که خپه درنه سبـــحان شـــي بيا به خـــه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غوړو نه تر اعصــــابو، د معــــدې نه تر هــــډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جېبونو ډاکټر کوم دی

هــر پــرهــر لــره دوا شـــته طبيــــبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بــدتــر کــوم دی

توره شـــپه پــسې رڼا وي هــر سختـــي پــسې اسانه
د تل پاتـــې په ظلـــمت يم، و خوښيو سحر کوم دی

جنازې دي را روانـــې د هــر لــوري د ځـــــوانانو
د اختر ورځې شپــــې دي د يتـــيمو اختر کوم دی

دولت والـو قســـم کړي هر يـــوه د صـــداقت دي
چې په کار يې د اخـــلاص يوه ذره وي اثر کوم دی

ياران ډېر وي په هستـــي کې قلمدوسته خطا نه شې
بې وسۍ کې چې ياور شي کله واخلي خبر کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو نارې سورې به د بېداد د زمانه کړم
اهـونه يار د لاسه تر سـهاره شـبانه کړم

چې پوه نه شي غماز را باندې وايـم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو څنـګه بهـانه کړم

دروند شو د غم پېټی زه يـواځې پاتې يمه
غمونه په غمو بانـدې به نـوره درانه کړم

د يار مخ مې ليـدلی و ناڅـاپه په هينداره
کېدای شي بيا ووينـمه نظـر په ايينه کړم

مستۍ کې ګرځېـدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم

تعليم مې دومره نشـته قلمدوسته ګرم نه يم
کله اديـبانه غـزل او کله عامـيانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون خو يې خـر نـه و، نن له کــومه کروړلا کړه
د خلکو يې جيــبونه که کـــورونـه يې تالا کړه

څوکۍ ورته په لاس شـــو که پاټــک يې اچولی
قاچـــاق د مخــدرو زنـــدګـي ورته بالا کـــړه

تنخوا کې نه جوړېږي دا دولت چې اوس دده دی
يا تللــی و ايــران ته زرګـــرانو نه يې غــلا کړه

تنګسې نه چې خلاص شولو دا ډېره ورتــه ښــه شوه
مديــر د هــه هــه هــه وو که يې بله کـــوم بلا کړه

يا چيـــرته ولســوال يا قومــانـدان وو با قـــدرته
يا جوړه په مظلـــومو خپل وطــــن يې کربلا کړه

دا کار يا په ټوپک يا په قـــدرت شي قلمــــدوسته
چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مـــولا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د کوره یو ځلې بیا نور هـــم په ادا را وځه
د دیدن تږی یـــمه یاره په مســـکا را وځه

په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځورېدلی یمه
د زړه پرهار ته مې دوا شـه په خندا را وځه

کلي باندې کې تهمـتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقیـــب وکړه رښـــتیا را وځه

د ملنګانو په جـــامه به دې درشـل ته در شم
وایه خیرات غـواړي راغلـــی دی ګدا را وځه

تنکی زړګی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خـدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه

په چیـــغو چیـغو کړیـــده بېګا دا ستا له غمه
د قلمدوســـت سره مـې کـړې ده ژړا را وځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يا زه يم بدل شـــوی يا زمـان شـــوی بدل
د مخه ټولې چـــارې د جـــهان شوی بدل

مېلې وي راشه درشه د خپـلوانو خوندورې
خپلوی پخپله ځای ده خو ياران شوی بدل

احسان او بـدي دواړه په يـوه تيږه تلل شي
بدل شوی دســتور دی که احسان شوی بدل

مشرانو په څوکيو باندې لوبې ماشومان کړي
مقام شـــولو بې قـــدره که دوران شوی بدل

موسم د ژمي خـتم شـــو د واورو درک نشته
نيتونه مـــو بدل شـــو که اســـمان شوی بدل

کاڼه خلکـــو ته څه کړې فريادونه قلمدوسته
غوړونه روغ رمـټ دي خو اذهان شوی بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما چې کوم نوم د خـپل نظر په ایینه ولیکه
دا خوږه نوم مـې بیا د پاسه په سینه ولیکه

ددې لپاره چـې مې هېر نه شي په یاد ولرم
د ژونــدانـه په اییـــنه مې رنګیـــنه ولیکه

چې یادول یې د هر چا د زړه ارام دی سبب
د جانـان نوم مې ښایســـته په نګـــینه ولیکه

هر څوک د خپله شتمـني نه ښه ساتـــنه کوي
ما هم دا نوم د حافظـــې په ګنجـــینه ولیکه

چې ګدایـان د دروازې یې واړه دي پاچاهان
د دواړو کـــونو د ســـردار ما کمیـــنه ولیـــکه

نه نوی نوم یې قلمدوست په حافظه کـې لري
د ستر لارښود مې د ســـردار د مدیـــنه ولیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بـيان شـول ځکه ژاړم

د وطن نيمايي خـــاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شـول ځکه ژاړم

ځلوېښت کاله شوه جګـړه ده را روانه
باتوران مو شهيدان شـــول ځکه ژاړم

مزدوري او کار ورک شـو په وطن کې
وطنوال مو پرېشـان شـــول ځکه ژاړم

په سختۍ سره خارج په لـورې درومي
ډېر بې قدره افغـانان شـول ځکه ژاړم

د هر چـا چـــې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم

پښـتانه تاجـک هـر يـو ځـانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شـول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افهـام او تفهـــــیم ژبــه وسیـــله ده
ډېر د ژبې دښمـــنان شـــول ځکه ژاړم

ښه پوهېږي د اســلام په ټــول حکمونو
په عمل بانـدې نادان شـــول ځکه ژاړم

د خېښی پـه نوم د لــوټې خرڅول دي
لور والا چــې تاجـــران شول ځکه ژاړم

څرمـــن وباســـي د خېـښه په مکــرونو
ځیـــنې خلک ظالـــمان شـول ځکه ژاړم

هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښـــاروالان شـــول ځــکه ژاړم

په لکو چې پلار خـرچه ور بانـــدې کـړي
چې د ښځې غلامـــان شـــول ځکـــه ژاړم

د نفاق نتیـــــجه گـــوره قلمـــــــدوسته
چې پردي مو بـــاداران شـــول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځئ! چې سره کېنو مشوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېنو نن‌داره وکړو ملګرو

غلیم زموږ په سر باندې ختلی دی یارانو
تر څو لکه مریې به ګوزاره وکړو ملګرو

وطن موږ ته د پلار او د نیکه پاتې ده ولې؟
چې خپل پته د بل نه اجاره وکړو ملګرو

پوهېږو چې وطن مو پردیو چور تالا کړه
تر کومه به ځانونه کناره وکړو ملګرو

دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که سترګونه د وینې فواره وکړو ملګرو

ساده يې قلمدوسته غولېدلی يې بېدار شه
ملت ته د پاڅون يو اشاره وکړو ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو واورئ! عجيبه غوندې اسرار مې وليد
يوه ماشوم په قبر ناسته په چغار مې وليد

زه ور نږدې شومه چې ولې ژاړې وجه څه ده؟
کړيده ځان سره بې خوده په مزار مې وليد

ما سره وه خوراکي شي ورته مې کېښودله
د ډېر ژړا نه په ځګېروي او ناقرار مې وليد

نه شي ليده، نه اورېده، لګيا وو ځانه سره
غرق بې خودي او په جنونو کې بسيار مې وليد

بو مې تله کلي ته خپلوانو تسليمي د پاره
راته معلوم شو چې مور هم نه لري زار مې وليد

داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غوره داسې نشته چې سر کار مې وليد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټیــــنګولی نه شـم

څه وکړم راغی بوډاتوب را باندې
په خپـــله ونــه درېــدلی نــه شـم

مخــکې مې لګــولي چــکرونــه
اوس بې لکـړه ګرځېـــدلی نه شم

د نعمـــــتونو د دنیا شـوم پـــرهېز
را باندې نه لګـي خـــوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصـــلې خاوند وم
سخته خبـره اوس زغمـــلی نه شم

خپه شي خلــک که رښـتیا ووایي
زه قلمـــــدوست ځکه ویلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې لري مســـتي شرابـــي لکه هغه
رخسار يې را څلـــېږي ګلابـــي لکه هغه

وريځې کمـانونه او بانـــه يې تېره غشي
خپل ميـيـــنان کاندي قصـــابي لکه هغه

هغه فقيره نه ده د خـــوبانو شهزادګۍ ده
امـرونه په عاشـــق کـړي نـــوابي لکه هغه

د ډېر مودو راهيسې د وصال په انتظار وم
بيـــګا يې بوسـه راکـــړه ثوابـــــي لکه هغه

په تمه د ديدن يې ډېر کسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلـــېږي نقـــابي لـــکه هغه

وختونه دي لايه تيرېږي ګـوره قلمـــدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شـــي ربابي لـــکه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ډوب يـــم په غمـو کې د اشنا، په تا يې څه
که يار کـــــوي زما ســـره جـــفا، په تا يې څه

غمـــازه غلی کېـــنه زه و هغه ښـــه جـــوړېږو
که کېږي يا کـه نه کـــېږي پخـــلا، په تا يې څه

که وشي ديدن يا ونه نـه شي دا به مې نصيب وي
که ځان ســـره کړېـــــږمه تنـــها، په تـا يــې څـه

کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره يو ځای شوم
مسکن مې شوه که څنـډه د بېـــديا، په تا يې څه

ابـــادي د دنــــــيا واړه پـــه ګټـــه ده ولاړه
خير ده که زما بـــرخه شـــوه ضـــرا، په تا يې څه

اسانه شاعـــري نه ده چـــوپ کېنه قلمـــدوسته
که وشــــومه د خلـــکو د خــــندا، په تا يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن به مې ودان کـړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاينان کـــړه که زما په وس کې وای

حقدارو ته مــې حــق به اخيستله له زور ګيرو
شريعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای

بازار کې ګرځېـــدای نه شې د ښځو بيرو بار وي
ستر مې بيبـــــيان کړه که زمـــا په وس کې وای

مرغۍ غوندې قتلـــېږي انســـانان ډېره بې رحمه
قصـــاص مې قاتـــلان کړه که زما په وس کې وای

مامور چې جيګ منزل جوړوي څنګه حکومت دی
هر يـو نه مې پرســـان کړه که زما په وس کې وای

وړوکي کسان ناســـت دي د مشـــرانو په مقام کې
رخصت مې دا کســان کړه که زما پـه وس کې وای

ولس نيمايي قتـل د افغـــان شـــو په جـګړو کې
ختم مې په يو شـــان کـــړه که زما په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک يې د کـار او د روزګـــاره غـــورځولي
فېســـبوک به مې وران کړه که زما په وس کې وای

افغـــان د بېـــماري ويـــروس يـــوازې دی رشوت
بندي مې فاعـــلان کړه که زمـــا په وس کې وای

ولور په خـــاطر ډېر ځـــوانان د لاســـه مو ورکړي
ولور به مـــې ارزان کـــړه که زمـــا په وس کې وای

پيسو ته چې يې سپـــي د دښمـــنانو د دين مينځي
ماړه مې دا کـــسان کړه که زمـــا په وس کـــې وای

ددې وطـــن د هر يـــوه وګـــړي قلمـــــــدوسته
پوره به مـــې ارمـــان کړه که زمـــا په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا وکړه غوښه غرونــه په شـتاب که دې په یاد وي
ښوروا دې وکړه خلکـو ته درياب که دې په ياد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکـــړو انقـــلاب که دې په يـــاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کــــې يواځــې ګرځـــېدله
ته وې په تکاوي کې په حجـــاب که دې په ياد وي

تعليم او تعـــلم په ښـــه صـــــــورت ســـره روان وو
د تا له برکـــــته شوه خــــراب کــه دې په ياد وي

لګهاو شهيــــدان او يتــــيمان شـول په وطن کې
د خپله کردو وايـــې په ځـــــواب که دې په ياد وي

تا را وســـته فوجـــــونه د روســـــانو خپـل بقا ته
وطن يې کـــړه تالا لـــکه سېلاب کــه دې په ياد وي

دينـــداره وطنـــوال مـــو د ټانګو لانــدې غوبل شول
چې هېڅ يې نه و کړې بـې ثواب کـــه دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن شــو جهـــنم پــه وطنـــوالو ســــــتا د لاسه
څه لاړه پاکستان ته څــه کــــولاب که دې په یاد وي

واک او صلاحـــیت د وروســــانو شـــو په لاس کې
هغه چې، نه یې دیـــن و، نه کــتاب که دې په یاد وي

تا ویلې چـــې رژیـــم مو تــر قیامت ده پایېــدونکي
باطل نظـــام دې و لــکه حبـــاب که دې په یـــاد وي

پښتو مـــتل ده وایـــي چې په زور کلـــی نه کېــږي
نو ځـــکه چې ونه شـــوې کامیـــاب که دې په یاد وي

ظالــمه! هــا ظلــمونه چې تـا وکـــړه په دې خاوره
الله به وکـــړي تا ســـره حســـاب که دې په یـــاد وي

صـوفي، حاجـي، مـــلا خو ســـتا کلکه دښمـــنان وو
چـــې واړه دې کړه لانـــدې د تـــراب که دې په یاد وي

سوچه مسلـــمانان دې د اســـلام په تور بنـــدي کړل
تر اوســـه لادرکـــه دي نایـــاب کـــه دې په یـــاد وي

مغـــرور وې کبـــرجنه د هېـــچا پـــــروا دې نه و
چې ښځـــله دې بندي مخـــکې شراب که دې په یاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نانزکه د دښــمن وې خپــــل وطـــــن دې کړو برباده!
کورونـــــه دې هـــــوار لکه ســــراب کــه دې په يـــاد وي

دا زما ليـــــدلی حــــال و چې مــــې وليـــــکه يارانو
په يــادول يــې کېـــــږمه بيـــتاب کـه دې په يـــاد وي

وطن خراب ويجـــــاړ شو له بنســـته قلمـــــــــــــــدوسته
که نه چـــــې لــــکه ګل و د ګــــلاب که دې په يـــاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

پر ما یې خیال نښته بې حـده زوروه ده
څه وکـړم چـاره څه ده زما نه مـروره ده
په عاشقـــۍ کې به کړېږې
په شان د شمعې به ویلېږې
دیدن که ونه شي بېلتون یې خوندوره ده
څه وکړم چاره څـه ده زمـــا نه مـروره ده
ډېره حســـینه ده بې باکه
د زړه په وړلو کې چـالاکه
لا خو وړه ده که نه ډېره میــــنه وره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مـــروره ده
زه مزدوري به یې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوســـه وره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
د جنکیـــو ښاپـــېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نیازبینه د مـــورجانــې بختوره ده
څه وکړم چاره څه ده زمـــا نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشر رنګ یې لکه ګل دی
خوږه وینا یــې د بلبل دی
چې روانېږي ته به وایې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څــه ده زما نه مروره ده
ډېره زیرکه ده هوښیاره
ښه مسلمانه ده دینداره
د قلمـــدوست په طبعه ډېره برابره ده
څه وکــړم چاره څه ده زما نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنـياوالو! کـوي واړه دنـيا ســـره خبرې
تاجر د زمانې کــوي ســـودا ســـره خبرې

مين کوي په خـــيال کې د اشـنا سره خبرې
مخمور کـوي هـر کله د ميـــنا سره خبــرې

(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
بهار د هر انســان کوي خـــــزان سره خبرې

اهونه د مظلـــوم کوي تـــوپان سره خبرې
مجنون کـــوي په مينه بـــيابان سره خبرې

کاندي هر لېــونی د خپــله ځان سره خبرې
(خو يو ته يې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشــق ته په قرار ســره خبرې
شهيد د وطن کانـــدي د مـــزار سره خبرې

په حق باندې منصور کـوي د دار سره خبرې
عادل به خامــخا کـــوي غــدار سره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

***

سترګې د اشــنا کــوي بادام ســره خبرې
کارونه د هر چا کــوي انجــام سـره خبرې

ژوندون د هر انسان کـوي ایام ســره خبرې
شعرونه د شــاعر کــوي الهام ســره خبرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
هر څوک کــوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پســرلي کــوي نهــال سره خبرې
خاین به خامــخا کــوي وبال ســـره خبرې

تعصب د ژبې کانـدي استــقلال سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخــت او د نګـــین سره خبرې
غمجن کوي هر کـــله د غمیـــن سره خبرې

دنیاوالو پوزیښـــن و پوســتـــین سره خبرې
ما کړې قلمــدوسته په یقیـــن ســـره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که رښتیا وایـمه سر به مـې په دار شي
که چـوپ کېـنمه زړګی مې ناقرار شي

ځیـــنې خلک په رښتیا باندې خپه شي
نو حـیران یمه چې څنګه به اظهار شي

دنـــیا ډک دی د غمـــونو عزیـــزانو
هغه پوه ده چې دنیا ځینې بېزار شـي

تر پرون خو دې بایـــسکل نه و زړګـــیه
دا دولت دې کړه له کومه بیا په قار شي

حکومت دی خـوبـولـی کــار دې وکړه
نو طالع او بخـت چې کله بـه بیدار شي

وطنوال مـو د بهـــر بنـــدي خـــانو کې
څه بلا غواړي وطن کـې که یـې کار شي

خـانـان واړه یــو تــر بلـه ســره پـالـي
خو غریب سړی د دوی د سـترګو خار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورګلوي خو بيخي نشــته ده په موږ کې
وروڼه يو بل ته بـيا زيږ لـکه ښــامار شي

که يې ګټــه وي د حـــق پـــه طـــرف اوړي
په تاوان کـــې بيا د حق ځـينې انکار شي

نارينــــه واړه د ښـــځې غلامـــان شـــول
يو په سلو که خـادم د مـــور او پلار شــــي

چا ويل چې پــــوخ کـــورونه نه جـوړېږي
د معـــاشه مـــا ليـــدلی چې هـــزار شي

دلته هر څه چې کړې، وکړه قلمــــــدوسته
نر هغه دی چې بـــيا هلته په ګفـــــتار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا مخکې ده روانــه مــوږ د شـا په لـور روان یوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان یوو

ورک یـــوو په دغــه کې چې د فلانکي بابا لمسی یم
قومونه مختـــلف یـــوو خـــو یو بل ســـره وران یوو

رحم او شفقـــت د سره نشـــته ده پـــه مـــوږ کې
د ورور په دښمـني کــې ځکــه واړه باتـــوران یوو

دنیــــاوالو سپــــوږمۍ ته له کـــماله رسېــــدلي
مشـــــران مو وو خایـــن که نه همزولی د جاپان یوو

ابـــادي د وطـــــن په اجتـــماع کېـــږي یـــارانو
د تورې خاوندان یوو، خــو یو بل ته بدګــــومان یوو

تر څو چې نه شو یو مـــوټی دلداره قلمـــــــــدوسته
همدغســـې بې وسه خـــوار او زار به په جهـــان یوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په غم کــــې د وطـــن يــمه انـــګار سره تړلی
احساس مې داســې وي لکه ښـــامار سره تړلی

چې وينمه د ســـترګو نه مــې وينـــې را بهيږي
چبې د خــــزاني چـــې وي غـــدار سره تړلی

وطن د ابــادي د پـــاره يـو هـم نـه را درومي
هر يو چــــې دی راغلـــی د ازار ســــره تړلی

وطن مو کړه بربــــاد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پيـــدا چې وي د کار ســــره تړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعـــنت شه په هــغه چې وي اغـــيار ســره تړلی

د کـاره غـــورځېدلی يــم کونجکه مې شوه برخه
خوښ يـــمه قلمدوســـته د اشـــعار ســره تړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مــې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نــه و بـل چا ســره د تا ســـره به وي

خوښـــې وه ترېنه پاتې سرګردانه ګرځېدله
بې تابــه يار غمو کې د سودا ســره به وي

ناروغــو ته دوا او طبيـــبانو سره شته ده
زمـــا د زړه دوا د مســيحا ســـره به وي

ډېر لرې پسې مه ګرځه که يار غواړې زړګيه
فېسبوک کې ميــلاوېږي خو جفا سره به وي

وختونه په عشـــرت کې تېـــروه زما دلبره
غمـــونه د دنـــيا واړه زمـــا سره به وي

چې راغللې دنيا ته قلمدوســـــته ژړېدلې
بيا تګ دې هم دغســې د ژړا ســره به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوی چې د پلاره مـرور شـــي سړی څـــه ووايي
سبا بېګاه ورتـــه ببـــر شـي سـړی څـــه ووايي

په امېدو چـــې وي لوی کړی په اخر کې ځينې
بيا مور او پـــلار ته درد ســر شي سړی څه ووايي

د ولس ميندې خپـــــل عورته بانـــدې نه بدلوي
ورته خـوارږه لکه شـــکر شـــي ســــړی څه ووايي

نه ماشومان يې په خوله کېږي نـه يې انږندې مني
وخت يې ترخه لکـــه د زهر شــــي سړی څه ووايي

د زوی له کوره چـــې مجبور شـې نو په ډکو سترګو
په بې وسۍ کې چې بهـــر شــــي سړی څه ووايي

چې خپل پردي شي قلمدوسته بيا به چېرته لاړ شي
چې عاشـــورا ورته اخـــتر شي ســـړی څه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

گوزاره سخـــته ده وطن کــې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
مشران یو بل سره په جنگ دي
واړه غوښتـونکي د اورنگ دي
خلـک د دوی د لاسه تنگ دي
زمونږه سا نشـــته بدن کې ســـړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې ســړی چېرته لاړ شي
درس او تعلیم نشته مکتب کې
شاگرد ناکــام وي په ادب کې
د مور ســره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتــن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفــن کې سړی چېرته لاړ شي
ټول وطنــــوال مو پرېشان دي
د جنگ سره لاس او گرېوان دي
واړه وطـــن نه گـــــرېزان دي
جامه یې نشته ده په تن کې ســړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول باتوران مو شهیدان شول
کورونه ډک د یتـــــیمان شول
مشران مو واړه غاصـبان شول
خوندونه نشته په چمن کې ســـړی چیرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چیرته لاړ شي
دا پوډریان هم انسانان دي
ښارونه ډک د سایـــلان دي
بې کفایته مو مشـــران دي
ډیره سوکه ده په ګفتن کې ســـړی چیرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چیرته لاړ شي
چې کور کهول یې ورته اور شي
چې خپل اولاد ورته تـربور شي
چې وي بې تابه او رنځـور شي
چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چیرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــن کې ســـړی چیرته لاړ شي
ننګ او غیرت مو ولې ورک شو
ها اسلامیت مـــو ولې ورک شو
شمله او پت مـــو ولې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازاري ښځې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
يو کال مامور د يو دفتر شي
مالک د کور او د موټر شي
واړه چوپړ يې په نوکر شي
ډالر چې راوړي په لمـن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
کوم چې وطـــن سره جـــفا کړه
د وطن مـال يې چـــــور تالا کړه
چې خپل ژوندون يې ښه هوسا کړه
ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ګورئ! ظالـــــم مو امران دي
ډېره زړه سخـــته بـــدایان دي
پر مونږه ښځـې حاکـــمان دي
دې نه چې ښخ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــن کې سړی چېرته لاړ شي
هغوی چې پـــوه او صادقان دي
ډېر په بد حـــال او په خپګان دي
د خپل ژوندون پورې حيران دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوسـت وختونه تېر شو
د قیامـــــت ورځ یې هېر شو
اوس خو مرګی ورنه چاپېر شو
که ور په یاد شي ځنګدن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما درته مخــکې وو ویــلې خو تا نه منله
چې نازیــدې زړګیه هغه باندې غل وخته

هغه په لاس چې مې اشنا ته پیغامونه لېږه
له بده بختــه د اغــیارو ســره مــل وخته

د مالګې قــدر پــاتې کېږي نه د هېچا سره
هغه چې تا صــفت کاوه ګوره په چل وخته

ما چې کلونه په هغه باندې خواري کړی و
نورو ته خــوږ لکه عسل ما ته حنظل وخته

پیسو لپــــاره تر لنــــدنه سفــــرونه کوي
لمانځه لپاره تر جومــــاته پــورې شل وخته

چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مــرګ لپاره څنــــګه په مورچل وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په خــاطر مـــې يو کتاب ليکلی
څه مې په ويښه څه په خواب ليکلی

د اننــگو نه تــر بـــنو پـــورې دې
جدا جدا مې فصـــل و باب ليکلی

ياد يې پخير وي د ځــوانۍ وختونه
د تېر وختـــو مې د شـــباب ليکلی

چې ښه ولگـــې د اشـــنا په طبعه
په اهنـــگو مـــې د رباب ليـــکلی

سترگې کمزورې شوې لاسونه ريږدي
دا مـــې څـــو بيـــته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلمـــــدوسته کنه!
د رقيـــبانو مـــې ځـــواب ليکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي هينداره

ولس د تباهۍ په لـــور روان دي خـــدايه خير
وختونه چې تېرېـــږي په تاوان دي خـداى خير

په هر څه باندې ويـنه د انسان ډېر قيـــمتي وه
اوس هغه هم د بوســو نه ارزان دي خـدايه خير

د تا په کور کــــې څو رنګــه خواږه پخول کېږي
ګاونډ دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير

انسان ته امنيت چې لــوى نعـــمت دى د الله نه
چې نشته امن خلـــک پرېــشان دي خدايه خير

لري دوه مخـــــونه چې هر څوک دي په نړۍ کې
يو مخ د تا په لــوري بل پنــــهان دي خداى خير

شريعت کې دوې ښـــځې يو ســـړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځــــې قاضـــيان دي خدايه خير

ولس خوراکی قـــتل په جګـــړو شول بې مفهومه
کورونه کوځې ډک د يتـــيمان دي خـــداى خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران او د خانان زامن، ډاکـټر او ماسـټران شول
چې مري واړه کم بخته غريــــبان دي خـــداى خير

سړي په ښځو بانــــــدې قاعــــــدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښـــــــځې حاکـمان دي خداى خير

هر څوک چې دې وطــــن ســـره جـــفا کوي يوازې
د زړه وينه خـــــــــوراک د شاعـــران دي خداى خير

وړوکي کســــــان ناســـت دي د مشـــرانو په مقام کې
واکدار ددې وطـــن چې ماشـــومان دي خـــداى خير

بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حيران دى
لا هـــم ور باندې خلـــک بد ګـــومان دي خـــدايه خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن ګلستان

يادېـــږي دې وطـــنه ګلســـتان وې په نړۍ
زانګــو د مېـــړنو قهـــرمـانــان وې په نـړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په برى مات کړه
ټاټوبى د محمود غــــوندې شاهان وې په نړۍ

تش لاس سره انګـــــرېز دې وشـــړلى له لمنه
خاوند د لوى غيـرت او د ايـــمان وې په نړۍ

په بدو سترګو هېـڅوک درته بد کتلى نه شواى
مدفن د زورګيــــران او غاصـــبان وې په نړۍ

سقراط او اپلاتـــون که په بهـر کې عالمان نوو
ته مور د مــــولانا غــوندې بچيان وې په نړۍ

دوستانو ته خـــوږه وې او پسـته لکه اوبه وې
غلـيم ته لکـه تـندر د اســـمان وې په نـړۍ

بېتک په ټول جهان کې د مېـــلمه د پاره نشته
يـوازې مېلــمه پـالـه مهـــربان وې پـه نـړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسـونه د عـبرت دې فرعـونـانــو ته ښـودلي
سبـب د تبـــاهۍ د وروســـان وې پـه نـــړۍ

مشران دې خاينان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چـــې ته همـــزولی د جـاپان وې په نړۍ

ديني تعلـيم چې تا ته کـوي دا عجيبه کار دی
د هنـــد او پاکه مخـکې مسلـــمان وې په نړۍ

دا ســـتا د ابـــادۍ فکـــر مشـــرانو سره نه وو
که نه چې ته خـاوند د ښـه پـــوهان وې په نړۍ

نو څومره صفـــتونه چې ستا وکړي قلمـدوسته
زرها کــــرته مخـــکې د بـــيان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

#ديني وصيت

د جــهل په ظلـــمت کې چراغـــونه عالمان
گلشن کې د توحيـــد واړه قـــراء دي بلبلان

په دين چې کــومه امر او يا نهـــې ده ليکلې
عالم دی په هغـــه بانـــدې د نـــورو ترجمان

مقام يې دومره جـيگ دی تر عابد او د ذاهده
خوبـــونه د عالـــم او عـــبادت د عابـــدان

چې مخ ته يې کــــتل په عبادت کې حسابېږي
د علـــم برکـــــت ده د الله ورتـــه احـــسان

عادي ســــړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پســـې به وژاړي دا ځمــــکه و اســـمان

نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالـم به شـــفاعت وکـــړي د ډېـــــرو مجرمان

په خپـــله عالـــم نه يـــمه خـادم د علـــماء يم
د دوی له برکـــته کـه مــې وبــښي سبـــحان

مخ توری قلمـــدوست درته ای ربه خجـــالت يم
معاف مې کـــړه خـــاونده له عـــــذابه د نيران

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدينه

وربېږي رحمـــــــتونه د الله پــه مديـــنه
قبلـــېږي دعـاګانـــې د هـــر چـا په مديـــنه

محشــر کې به ونه ژاړي چې کړی ندامت وي
توبـــې ور ســـره کـــړې وي ژړا په مديـــنه

هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخـــور د ټول امـــت دی پادشـــا په مدينه

چې تېـــر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمـــت د عالـــم فخـــر د بـابـا په مديـــنه

عاصي د سلو کالـــو چې دربار لـــره يې ورشي
ماشوم غونـــدې شي پاکه بې ګـــنا په مدينه

اخلاص سره که ورشي مدينې ته قلمــــدوسته
مطلوب به دې حاصـــل شي خامخـــا پـه مدينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا غونډې وي

هغه چې يــار او مور و پلار لــري پـاچـا غـونډې وي
چې څنګ کې ښه زوی خدمتګار لري پاچا غونډې وي

تر اوسه پــورې په دنــيا بانــدې څوک نه دي ماړه
چې د مـاښـام او د ســـهار لـري پـاچـا غـونـدې وي

څوک چې نه اړ وي نه مخـدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزګــار لـري پـاچـا غـونـدې وي

چې نه رشوت خــوري نه ضـرر رسوي خلکـــو ته بس
نو چې حـــلاله کار و بار لـــري پـاچـا غــــونډې وي

پاچـا په زوره حکــــومت کــوي په خلکــــو بانــدې
څوک چې عزت لـــري، وقار لري پـاچـا غـونـدې وي

د پـاچـاهـي عمــــر خو کــم ده لکــه باد تيـــرېږي
چې قلمدوست غــونډې اشــعار لري پاچا غونډې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنیت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سـره الفـت وي هلته
بې غـمه ګرځـي قاتلان
د هــره قیــده په امــان
حامي يې وي یو قوماندان
لاړ شو یو ځای ته چې احکام د شریعت وي هلته
اخ و ډب نه وي یـو د بـل سـره الفـت وي هلته
دلته هر یـو چې ويني غل دی
تر لاس رسی پورې معطل دی
اور د نفـاق په مورې کې بل دی
که خدای وکړي چې بېــداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي یــو د بل سـره الفــت وي هلته
د چرس پوډر ګرم بازار دی
دلته خو ورکه کار و بار دی
خلـک د لـوږې په فرار دی
ور دروميي هلــته که یـو څه معیــشیت وي هلته
اخ و ډب نه وي یــو د بـل سـره الفـت وي هلته
ارامي نشـــته په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک روان دي په فتـــن کې
زندګي غواړي په لنـــدن کې
دين پسې نه ګرځي يو څه غونډې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســــره الفـــت وي هلته
زامن پلـــــرونو ته تـــوربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پـــلار ورتــه مجبور دی
هلتــه چې قدر د مشــــران وي اطاعـــت وي هلته
اخ و ډب نــه وي يو د بــل ســـره الفـــت وي هلته
شـــته دې واړه چور تالا شوه
څه په تـــياره څه په رڼا شوه
چې له طـــرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلـــوم وي صـــداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
دومره دولت له کومه کيږي
په کمپايـــنونو چـــې لګيږي
يا مارکيټونه چـــې جوړيږي
لاړ شو يو ځای چـــې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــــت وي هلته
ډک وي د ښـــځو نـــــه بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کوځــه کـــې بې شمار
عاشـــقان وژنـــي په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غونډې پت وي او غیرت وي هلته
اخ و ډب نه وي یـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
کوڅې کړې بنـدې کـثافاتو
ښاروال ویـــده ده په خیالاتو
نو مسوول څـوک ده د حالاتو
لاړ شو یو ځای ته چې بوی نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي یـــو د بـــل ســـره الـفت وي هلته
پوهه تعلـیم مو اسماني شوه
ټول د جـنګونو قرباني شوه
په ملک خـپوره ناداني شوه
که مو نصیب وي چې لـــږ پـــوهه معـرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي یـــو د بـل ســـره الفــت وي هلته
دو څلوېښت کاله کیږي جنګ دی
ټـــول پلانـــونه د فـــرنګ دی
کال چـې تیریږي په بل رنګ دی
نه جـــنازې وي د ځـــوانان نه مصـــیبت وي هلته
اخ و ډب نه وي یـــو د بل ســره الفـــت وي هلته
پرهار پرهار شـولې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزار مزار شــولې وطنه

ډېر ناقرار شــولې وطنه

د قلمــــــدوست سره به څو چې عدالت وي هلته

اخ و ډب نه وي يـــــو د بل ســــره الفت وي هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

داسې نه ده چې تمـــام عمر به خاندې
دا خنـــدا به درتـــه زړی د ژړا شـــي

څوک چې ډېر خاندي مستۍ کې عزيزانو
خپل خنـــدا ورتـه فـوجـونه د بلا شـــي

د دنـــيا په راشـــه درشـــه مـه نـازېږه
تـر پـــرونـه و پـاچـا ســـبا ګدا شي

و هر چــــا ته خپل عــمل د لارې مل دی
چې هر څـــه دې وي کـرلی درته ها شي

په هېڅا بانـــدې زياتـــي مه کوه ګـــوره
کلـــه وار د ادې کلـــه د ابـــا شـــي

خاين هر څومره چې پـــټ کړي خيانتونه
بيا يې وګوره مخ تـــوری وی رســوا شي

په دنـــيا پـورې زړه مـــه تـړه دلبره
ژرنده ګرې هم کېدای شـــي چې پاچا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـد مــرض دی ځان ځانــي او نفاق وروڼو
په هر مـلک چې دا مــرض ګډ شي تبا شي

چې فاســد ده حکـــــومت شريعت نشته
نو په هـر ځــای کې قتـــــلونه بر آلا شي

بې رشوته هيــڅ کار نه کيـــږي دولت کې
دا تورتـــم بــه پــه افغــان کلـه رڼـا شي

يو دوه کالـه چـې مـامـور د يو دفـــتر وي
بيا خاونـــد د مــارکيـــټو او کـــرولا شي

د وطـــن به غــم نـــږدې ده ليـــونی شې
قلمــــــدوست به فارغ کله د ســـودا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته څه پوهېږې جـدايي کې څه پر ما تېـــــرېږي
شپې مې واړه تر ســــهاره پـــه ژړا تېـــــرېږي

زه يې په غم کې تر ســــهاره تېـــروم په ويښه
رقيب سره زمـــا د قصـــــده په خــــندا تېرېږي

يوه خولګۍ باندې چــې راکړله خپه غوندې شوه
سړی چې ميــــنه کـوي خــود به د دنيا تېرېږي

کله به غم وي په سړي کلـه خــــوشحاله ګرځي
څوک دې دا نه وايي پر ما ده پـه هر چا تېرېږي

وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
چا تــه ثواب شـــي په چـا بانـدې په ګنا تېرېږي

چا ته څو رنګه خوراکــونه وي پـــه مخکې ايښی
په چـــا تـــش لاس په امېـــدونو د ســـبا تېرېږي

څـــوک تر ســـهاره په نشـــه کې د شرابو ډوب وي
په چا تمامه شـــپه لاســـونه په دعـــا تېـــرېـــږي

د دنيا ژوند دې غلـــط نه کـړي قلمـــدوسته ګوره
څنګه چې تېر شو په عالم داســـې پر تـا تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

رقیـــب ورته جــوړ کړی دسیـــسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمـــېږي اعتـــبار د قلمدوست

خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځـــوانی کې ما لیـــدلی و رفتـــار د قلمدوست

دوستان تښتي پیـــري او بې وسی کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جــوړ و ښه بنـــدار د قلمدوست

یاران ورنه چاپېر لکـه مـــچان وو پـــه هستی کې
اوس وینمه ســوړ شـــــوی دی بازار د قلمدوست

هر زخـــم تـــه دوا د طبیـــبانو ســره شـــته ده
میـلاو نه شـــو دوا د زړه پـــرهار د قلمـــدوست

که ښه را سره کړې دغه یې وخـــت دی که پوهېږې
بیا مـــه لګوه شمـــعې په مـــزار د قلمـــدوست

مسکن مې شوه کونجکه د نصیـــب سره په جنګ یم
شپې داســـــې تېـــرېږي تر ســـهار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل چې بـــوډاتوب کـــې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شـــــو د اوږو نه کلـــه بار د قلمــــدوست

زمانـه بـــې وفا ده او یـاران یـې مطلـــبي دي
یو نه شــــو د الله لـــپاره یـــار د قلمـــــدوست

هـغه د زړه له حـــاله څه پوهېــــږي نا لیـــدلی
یا دا چې به لوســـــتلی وي اشـــعار د قلـمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جــامو کــې نه ځايېدم
ديـــدن وعـــــده دې کــړی و جـانـانـه بـرايي

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما بانـــدې سخـــته بې لـه تـا نـه برايي

زړګی مې تر ســــهاره کـــړېده درپــــسې ياره
د زړه دنــــيا مې و درپـــسې ورانه بــــرايي

لاره مـــې در څارله تر ســـهاره خــــو رانغلې
اسويــلې مــــې خــــتله تر اســـمانه برايي

تنګ شو را بانـــدې کور او کلي ووتم بېديا ته
طاقت او صبــــر تللی و لـه مـا نـه بــــــرايي

لښکر دې د غمونو چـــې راغلـــی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمـــدوست سره ای ګـــرانه برايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادښت:

ددې کتاب ليکل شوي شعرونه د «جمهوريت» دورې تر پايه ويل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library